

HET
ELFDE
RIJK

JOPPE

HET
ELFDE
RIJK

Deel 1

MARCEL VAN SCHAIK

JOPPE

Het Elfde Rijk

Deel 1

Auteur: Marcel van Schaik

Illustratie cover: Pieter de Jong

Druk: Brave New Books

ISBN:

NUR: 280

Instagram @ ikbenjoppe

Copyrights © 2016, MARCEL VAN SCHAIK

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Pieter
Dromen komen uit

De dagdromer van Bokkelswald

Een paar splinternieuwe witte sneakers haastte zich over een zandpad dat door het dorpje Bokkelswald liep. Ze lieten een stofwolk achter die langzaam opging in het blauw van de zomerlucht. Het was de afgelopen weken snikheet geweest en Joppe voelde de warmte op zijn lijf en in zijn hoofd drukken. Toch versnelde hij zijn pas, hij kon niet wachten tot hij weer thuis was. De zweetdruppels dropen inmiddels onder zijn halflange haar vandaan en zijn T-shirt plakte tegen zijn onderrug. Elke stap die hij deed was er één te veel. Toch kon het hem allemaal weinig schelen vandaag. De laatste schooldag zat erop en de

zomervakantie kon eindelijk beginnen. Omdat het zo heet was geweest, waren de laatste dagen op school een ware hel. Het Bokkerman College, ook wel De Bok genoemd, stonk naar oud zweet en overrijpe kaas. Dat was niet nieuw, want het was altijd muf in De Bok, maar met deze temperatuur, was het bijna niet te doen. Er lag grauwe vloerbedekking vol smoezelige vlekken in de lange gangen en op veel plekken kwam het behang van de muren. Het ergste van alles waren de lokalen. Ze waren klein en nog muffler dan de gangen. Er was geen airco en geen ventilatoren. Het enige wat de leraren konden doen was een raam open zetten, maar met deze temperatuur gaf dat geen verlichting. Het was buiten warmer dan binnen. De school was eigenlijk al jaren aan vernieuwing toe. De leraren spraken vaak over komende verbouwingen, maar die kwamen er nooit. Toch had De Bok iets knus. Misschien kwam dat juist omdat het zo oud was. Joppe ging in ieder geval niet met tegenzin naar school. Tenzij het zo verschrikkelijk warm was als vandaag natuurlijk.

Zijn allerlaatste les was van Meester Plugge. Een saaie man met een kleine bril. Hoe warm of koud het ook was, Meester Plugge droeg iedere dag hetzelfde geruite jasje met dezelfde bruine ribbroek. Joppe vroeg zich dan ook af of die broek ooit een wasmachine had gezien.

Iedereen zat het liefst achterin de klas tijdens de lessen van Meester Plugge. Hij lanceerde namelijk vieze spuugjes op de voorste tafels wanneer hij enthousiast sprak over de Middeleeuwen, de Romeinse tijd of Napoleon Bonaparte. Alleen als je nieuw was, als je straf had of als je gewoon dom was, zat je voorin de klas.

Joppe kon niet wachten tot de les voorbij was en lag voorovergebogen op zijn tafel geplakt. De warmte in het

muffe lokaal smolt hem bijna. De lessen van Meester Plugge waren inhoudelijk best interessant, maar door zijn eentonige stem kon je niets anders doen dan in slaap vallen. Het was dan ook super fijn dat de schoolbel ging en ook deze dag ten einde was gekomen.

De busrit was plakkerig maar gelukkig duurde het niet lang voor Bokkelswald aan de horizon was verschenen.

Joppe rende vol goede moed het erf op waar hij warm werd onthaald door Jente. Ze sprong vrolijk tegen hem op. Joppe gaf haar echter minder aandacht dan ze had gehoopt.

‘Kom, we gaan nog even lekker het bos in.’

Jente leek minder enthousiast en verloor meteen iets van haar speelsheid. Het was alsof ze precies wist wat hij bedoelde. Toch liep ze treuzelend achter hem aan.

Joppe rende langs de open keukendeur en wierp zijn tas naar binnen.

‘Hoi ma, ik ben nog even het bos in. Ik ben om vijf uur weer terug, geen zorgen. Doei.’

‘Ho eens even. Geen minuut later Joppe Abel Johansson. Ik moet werken vanavond dus je zorgt maar dat je op tijd bent. Heb je dat heel goed begrepen?’ gilde zijn moeder vanuit de keuken.

‘Jaha, ik zal op tijd zijn. Beloofd.’

Joppe en Jente renden de boerderij voorbij en waren al snel bij de bosrand beland. Joppe keek om en zag de boerderij er prachtig bij staan in de zomerzon. De velden stonden in bloei en de koeien van zijn buurman Harm loeiden af en toe een zacht deuntje. Toevallig liep Harm net over het erf van zijn boerderij en zwaaide naar Joppe. Hij werd gevolgd door twee kinderen met wilde krullen. Ze droegen allebei een bril die het zonlicht weerkaatste.

Ze keken op en zwaaiden flauwtjes naar Joppe. Ze woonden nog geen dertig meter van hem vandaan, maar echt contact had hij niet met de twee krullenbollen.

Beer zat zelfs bij Joppe in de klas en ook daar spraken ze bijna nooit tegen elkaar. Waar moesten ze het over hebben? Beer had het alleen maar over zijn gele tractor. Dat ding was fantastisch volgens Beer.

Bess was een jaartje ouder en het viel Joppe op dat ze eigenlijk met niemand sprak op school. Bess zat meestal met haar neus in de boeken, zelfs als ze door de gangen van de Bok liep. Ze werd dan ook wel eens nageroepen. Dat vond Joppe echt niet cool. Dat ze hem pestten was niet erg, maar een meisje uitschelden voor dikzak en nerd ging hem te ver. Toch durfde hij nooit voor haar op te komen. Misschien als ze bevriend waren geweest, misschien deed hij het dan wel. Maar dat was niet het geval, ze hadden gewoon niks gemeen met elkaar. Joppe was liever buiten in het bos waar hij fantastische dagdromen had over Reuzen, Kobolden en Elfjes.

Terwijl hij het bos in liep haakte Jente af.

Ze ging nooit verder dan de bosrand. Voorheen had ze wel eens een paar stappen voorbij de bosrand gezet, maar ook dat was altijd maar kort. Jente was onrustig in het bos. Dat was al zo vanaf hun eerste ontmoeting.

Ze was aan komen lopen. Joppe kwam haar tegen toen hij van de bakker naar huis liep. Omdat hij haar baasje niet kon vinden nam hij het kleine zwarte hondje mee naar huis. Zijn moeder was niet zo blij met de nieuwe aanwinst en had verwacht dat ze binnenkort wel werd opgehaald door haar baasje. Ze had overal briefjes opgehangen, maar toen er na een maand nog steeds niemand was gekomen, mocht ze blijven. Joppe kon zijn geluk niet op.

Aangezien Joppe en zijn moeder maar met zijn tweetjes waren, was het fijn om iemand toe te voegen aan het gezin. Zijn vader was al verdwenen sinds zijn geboorte. Joppe wist niet veel over hem behalve zijn naam. Sven Olaf Johansson. Zijn moeder sprak er weinig over. Hij had haar verlaten en was nooit meer teruggekeerd om Joppe de bezoeken, ook niet toen Joppe ouder werd. Waar hij nu was, dat wist niemand. Zijn moeder zei geen contact te hebben met Sven.

Joppe dacht wel aan hem, maar hij was ook een beetje boos over het feit dat hij zijn moeder zomaar in de steek had gelaten. Dat doe je toch niet, zeker niet als er een baby op komst is. Misschien wilde hij het zijn vader nog eens vragen, als hij ouder was. Waarom hij vertrok voor Joppe geboren was? Maar dan moest hij zijn vader eerst vinden, ooit.

Zijn vader kwam uit Noorwegen, dat wist hij wel. Daardoor was Joppe gefascineerd geraakt met alles wat Noors was. Vooral woorden. Alles klonk beter in het Noors. Daarom wilde hij zijn nieuwe hondje ook een Noorse naam geven. Na een tijdje te hebben gezocht op Google kwam hij op Jente uit, wat meisje betekent in het Noors. Beter kon niet. Ze waren dan ook onafscheidelijk, behalve als Joppe het bos in ging dus.

‘Gek beest.’

Hij keek op het witte horloge met de rode wijzers en de groene Draak op de wijzerplaat. Hij mocht niet te laat zijn vanavond. Het was maar goed dat zijn moeder hem er nog even aan herinnerde. Hij was vergeten dat ze moest werken vanavond. Ze werkte als zuster en kwam bij de mensen thuis in het dorp. Een zware baan met

onregelmatige werktijden. Ze werkte ook in de avonden en eens in de maand 's nachts.

Joppe was daardoor al best zelfstandig. Hij kon eten opwarmen, deed boodschappen, liet Jente uit en zorgde voor zijn ontbijt als het nodig was. Heel soms deed hij ook de was, maar dat hoefde verder niemand te weten natuurlijk.

Naast haar werk als zuster verzorgde ze ook lessen voor de agrarische school uit de buurt. Dan kwamen er jongeren van de 'ik-wil-boer-worden' school meekijken op de boerderij. De boerderij was niet meer in bedrijf helaas maar zijn moeder kon wel veel vertellen over de apparatuur, handel drijven en de verschillende aspecten van het runnen van een bedrijf in een klein dorp. De jongeren waren dan de hele dag op de boerderij. Joppe vond dit hartstikke leuk. Hij hielp vaak met de lunch en zorgde voor een rondleiding als het nodig was. Op die dagen kwam de boerderij weer tot leven. Joppe kon dan heel even een kijkje nemen in het leven van zijn moeder toen de boerderij nog van haar ouders was. Ze had altijd hard moeten werken maar vertelde er heel gedreven over. Joppe had het idee dat het de mooiste tijd van haar leven was geweest. Helaas was die tijd voorbij. De boerderij was te groot om in haar eentje in stand te houden. Zeker toen zijn vader ineens vertrok.

Zijn moeder weigerde de boerderij van haar ouders te verkopen en besloot zich om te scholen. Dat was een lastige tijd voor haar, dat wist Joppe. Ze had een kleintje, en moest ook nog een nieuw vak leren. Joppe wist heel goed dat ze hard werkte en daarom moest hij vandaag echt op tijd thuis zijn.

Maar nu was het tijd voor een flinke wandeling en hopelijk een gevecht met een kwade Toverenaar en zijn driekoppige Draak. Joppe luisterde goed en hoorde de Draak brullen. Hij wist natuurlijk wel dat het de trein was die langs Bokkelswald reed, maar in zijn dagdroom was het een driekoppige Draak. Hij rende het bos in en greep een stok van de grond. Hij had een zwaard nodig en zwaaide ermee door de lucht. Terwijl hij zijn arm omhoog hield voelde hij de zomerwind over zijn blote buik strelen. Zijn T-shirt en zijn favoriete spijkerbroek waren beide te klein. Dat was fijn want dat betekende dat hij aan het groeien was, eindelijk. Hij was altijd de kleinste van de klas geweest en had hier bijna iedere dag wel iets over te horen gekregen. Meestal vond hij dat niet erg, behalve tijdens gym. Tijdens gym was er één persoon die hem iedere keer weer aan zijn lengte herinnerde.

Jan van Oorden, de grootste Bullebak van de Bok. Jan en zijn twee trouwe volgelingen, Ewout en Gijs van Es waren een onvermijdelijk trio, die het leven van velen tot een ware hel maakten. Ewout was lang en dun en had een pukkelig gezicht en viezig haar. Zijn broer Gijs had de bijnaam 'Bolle Gijs', en dat was niet voor niets. Gijs was zelf ook niet zo lang maar wel heel breed, met een speknek en stekels. Hij jatte iedere dag de lunchpakketten van de leerlingen en at ze allemaal op. Maar niemand was zo erg als Jan de Vampier zoals Joppe hem altijd noemde. Een magere knul met zwart, achterover gekamde haren die glommen van het vet. Joppe vond hem lijken op een jonge versie van Dracula.

Jan had iedere dag wel iets te zeuren tegen Joppe, maar tijdens gym was hij altijd extra gemeen. Dan schold hij hem uit voor erwtje, ukkepuk, langharige Teckel of

sproetenkop. Op zich deed het Joppe niet zoveel, maar om het iedere week te horen was toch echt minder. Joppe was nooit onzeker over hoe hij eruit zag. Hij kon er immers niet veel aan veranderen. Toch was Jan de reden waarom Joppe niet dol was op gym. Gelukkig was dat veranderd dit jaar. Meneer van Putten was eindelijk met pensioen gegaan. De oude gymleraar had al wel minstens honderd jaar les gegeven op De Bok, maar deed dit met minimale inzet. Meestal zat hij op een stoel in een hoek van de gymzaal en float af en toe flauwtjes op zijn fluitje. Nu was hij weg en was er een nieuwe gymleraar die ze Roel mochten noemen. Een jonge knul die net klaar was met zijn opleiding. Roel was lang, gespierd en sportief. Hij deed actief mee met de spellen en vroeg wat de leerlingen wilden doen. Dat was nog nooit voorgekomen. Roel was tof en Joppe kreeg weer zin in de gymlessen. Zelfs met Jan erbij, die nog altijd etterbak bleef. Roel was niet gediend van pestgedrag en had een hartig woordje met Jan gesproken. Helaas voor Joppe werd zijn gedrag in de gymzaal wél beter, maar buiten de gymzaal werd het alleen maar erger.

Jan en zijn Bullebakken waren niet van plan om Joppe met rust te laten. Ze lieten iedereen weten hoe vreemd hij was. Dat hij vreemde verhalen vertelde over Kabouters, Gnomen en Trollen. Dat hij naar plas stonk en niet van computerspelletjes hield. Hij had zelfs verteld dat Joppe thuis met Barbies speelde en dat hij in zijn neus peuterde tijdens Nederlands. Joppe vond het allemaal wel best. Er tegenin gaan had geen zin en de helft van wat Jan vertelde was nog waar ook. Joppe had daarom liever geen vrienden dan etterbakken van vrienden.

Al met al was het dus prettig dat hij de komende zes weken niet terug hoefde naar school en het hoofd van Jan van Oorden lekker kon vergeten.

Joppe kon door de bomen nog net de boerderij zien. Jente had inmiddels een andere activiteit gevonden zo te zien en was Joppe al lang vergeten. Ze zat achter een stel kippen aan op het erf.

Met zijn zwaard nog stevig in zijn hand dook hij verder het bos in. Hij vocht met Aardmannetjes die een groot kristal hadden gestolen en zocht naar de Koningin der elven die met haar magische bol de toekomst kon voorspellen. Zo verstreken de uren en Joppe had de tijd van zijn leven. De struikrovers die hem volgden had hij allang in de gaten en zo af en toe klonk daar weer de brul van de driekoppige Draak.

Joppe was blij met zijn levendige fantasie. Er was in Bokkelswald werkelijk niets te beleven. Het was zo klein dat het niet eens op de kaart van Nederland terug te vinden was. Daar was hij kortgeleden achter gekomen tijdens topografie. Het bevestigde het gevoel wat hij al langer wist. Hij woonde in een gat van een dorp. Er was maar één weg met een bakker, een slager, een kapper en een kroeg waar Joppe niet mocht komen. Als hij zijn fantasie niet had gehad, was hij allang gek geworden in dit suffice dorp. Hij kon zich dan ook niet voorstellen dat kinderen zoals Bess en Beer niet vaker in het bos speelden. Daar was het avontuur!

Joppe keek nog eens op zijn horloge.

‘Ooohh, tijd zat.’

Voorheen zou hij op zijn mobiel hebben gekeken maar die was onder raadselachtige omstandigheden verdwenen een paar maanden geleden. Toen hij het bos in ging had hij

hem nog, maar toen hij het bos uitkwam was de telefoon weg. Het had even geduurd voor Joppe het tegen zijn moeder durfde te vertellen. Ze was razend. Hoe kon hij zo onvoorzichtig zijn en zo onverantwoordelijk? Ze waren zelfs samen het bos in gelopen om hem te zoeken. Zijn moeder belde continu het nummer van zijn telefoon en vond het vreemd dat ze hem niet konden vinden, of horen.

Joppe vond het niet zo vreemd. Die had er niet bij verteld dat het ondertussen al vier dagen geleden was dat hij hem verloren was en de mobiel waarschijnlijk al lang leeg was. Al met al kreeg hij hartstikke bos arrest. Hij mocht vier lange weken niet het bos in. Hij moest helpen op de boerderij. Het was een ware nachtmerrie. Toen de vier weken om waren mocht hij eindelijk weer in het bos spelen. Zijn moeder had hem het drakenhorloge gegeven in de hoop dat hij nu beter op de tijd zou letten.

Joppe had dát pas onverantwoordelijk gevonden. Hoe kon ze een elfjarige jongen nou zonder mobiel het bos in sturen? Stel dat hij hulp nodig had, wat dan?

Zijn moeder was geschrokken van zijn opmerking en Joppe zag de twijfel in haar ogen. Hij wist meteen dat hij een domme opmerking had gemaakt.

‘Waarom ga je dan niet met Beer en Bess het bos in?’

Dan ben je niet alleen en kunnen jullie met zijn drieën op de tijd letten. Bess heeft vast een mobiel. Bess is ouder en gedraagt zich altijd heel verantwoordelijk.’

Dat was het slechtste idee van het jaar. Hij moest snel iets bedenken wat haar zou kalmeren, anders zat hij met die twee suffe boertjes opgescheept de komende tijd. Om van haar gezeur af te zijn had hij haar beloofd dat hij voortaan in de buurt van de boerderij zou blijven. Het was ook hartstikke stom om haar op deze ideeën te brengen.

Met Beer en Bess het bos in, wat dacht ze wel niet. Die waren echt niet geschikt voor het ruige bos en zijn mysterieuze geheimen.

Zijn moeder ging gelukkig akkoord met zijn voorstel en Joppe hield zich hier goed aan. Het wás namelijk eerder voorgekomen dat hij verdwaalde, maar zijn moeder wist dit niet. Als dit gebeurde belde hij altijd naar buurman Harm. Die kwam hem dan ophalen. Harm wist alle plekjes in het bos en vond het blijkbaar niet zo erg om Joppe op te speuren. Maar ja, zonder telefoon kon dat niet, dus Joppe bleef in de buurt, zoals afgesproken.

Nu hij hieraan teruggedacht besepte Joppe ineens dat hij helemaal niet meer dichtbij de boerderij was. Hij herkende eigenlijk helemaal niets van de omgeving. De bomen stonden dichter bij elkaar dan eerder en het volle bladerdak maakte het donker in het bos. Joppe luisterde of hij de driekoppige Draak nog hoorde. Dan kon hij het geluid van de spoorlijn volgen om zich te oriënteren. Helaas was de Draak verslagen en kon hij de treinen niet meer horen.

Verdwalen was natuurlijk een avontuur op zich, maar nu het al donkerder was, bekreep hem een onaangenaam gevoel. Waarom wist hij niet waar hij was? Joppe gooide zijn zwaard aan de kant en liep een stukje terug om te kijken of hij ergens een punt van herkenning kon vinden. Dit was niet het geval.

‘Kwart over drie.’

Hij had nog tijd genoeg, maar als hij echt verdwaald was, kon het nog wel eens een groot probleem worden. Zeker nu hij Harm niet kon bellen. Hij besloot toch maar op zoek te gaan naar een teken van herkenning en liep een onbekend pad in. Het was behoorlijk dicht begroeid en de

takken krasten langs zijn blote armen en grepen zijn T-shirt vast.

Deze plek kende hij echt niet. Er liepen koude rillingen over zijn rug ondanks de warme, kleverige lucht die in het bos hing. Na een paar honderd meter was het duidelijk. Dit was niet de weg naar huis. Het bos werd nog wat donkerder en Joppe sloeg zijn armen om zijn lijf. Hoe had hij dit nu weer voor elkaar gekregen? Juist vandaag had hij zich voorgenomen om op tijd thuis te komen. Er kroop ineens een paniekerig gevoel door Joppes buik. Hij was hartstikke verdwaald!

De Witte Eik

Joppe sloeg een ander pad in, maar herkende niets van wat hij zag. Zo te zien liepen hier doorgaans niet veel mensen want je kon niet echt van een pad spreken, het was meer een opening in het dichtbegroeide bos. Hij twijfelde of hij zijn weg hier ging voortzetten of gewoon moest teruglopen naar waar hij vandaan kwam. Het probleem was alleen dat hij geen idee had hoe hij hier terecht was gekomen. Er was helemaal geen weg terug. Er borrelde een nerveus gevoel op in Joppes maag. Hij had helemaal niets bij zich. Geen flesje water, geen eten en

geen jas. Omdat het bos hier dichter begroeid was, werd het ook koeler. Hij sloeg zijn armen dichter tegen zijn lijf. Hij wist niet of hij het koud had omdat het hier zo donker was of omdat hij ondertussen bang aan het worden was?

Hij hoorde iets tussen de struiken scharrelen en bleef stokstijf staan. Het kon van alles zijn natuurlijk, maar Joppe zat nog met zijn dagdromen in zijn hoofd. Het was waarschijnlijk een Trol met een grote snottebel uit zijn puistige neus of een gevaarlijke ridder in een harnas met een groot zwaard. Er liep een rilling over zijn rug en Joppe besepte op dat moment dat hij hartstikke alleen was.

Toen schoot er iets kleins onder de struik vandaan en Joppe gaf een gil waarvan hij hoopte dat niemand deze gehoord had. Er zat een grijze eekhoorn op het begroeide pad voor hem. Hij had een dikke pluizige staart en leek gefascineerd door een noot die midden op het pad lag. Toch liep hij er nog niet op af. De noot lag namelijk tussen de eekhoorn én Joppe in. De eekhoorn zat het grote mens goed te bekijken en Joppe deed hetzelfde. Een grijze eekhoorn had hij nog niet eerder gezien in het bos en alles aan deze kleine rakker was vreemd. Hij leek bijna tam. Hij zat muisstil naar Joppe te kijken alsof hij niet bang was. Toen Joppe nog eens goed keek en door zijn knieën zakte, zag hij iets op het kopje zitten van de pluizige noteneter. Het leek warempel wel op een helm. Joppe kneep wat met zijn ogen om het beter te kunnen zien. Ja hoor, hij had een soort helpje van takjes en bladeren op zijn kopje. Het diertje zat Joppe te bekijken terwijl hij langzaam maar zeker op het nootje af stapte, het van de grond griste en erop begon te knabbelen.

Joppes interesse was gewekt. Hoe was dit mogelijk, waarom zat er een helm op het kopje van de eekhoorn? Na

een nadere inspectie had Joppe het idee dat er zelfs een zadeltje op zijn rug zat, al was het zo klein dat het moeilijk te zien was. Hij deed een stap naar voren maar met een vliegensvlugge sprong was het beestje met noot en al de boom in gedoken.

‘Vlugge rakker.’

Zonder het te beseffen volgde Joppe het dier dieper het bos in. De eekhoorn sprong van boom naar boom en was zo vlug als water. Hij hoorde de kleine klauteraar door het bladerdak van de bomen ritselen, maar zag hem niet. Toch volgde hij de geluiden met een stevige pas en voelde zijn hartslag overuren maken in zijn borst.

Als Joppe s 'nachts wakker was, en dit gebeurde best vaak, dacht hij aan dit soort momenten. Het ontdekken van vreemde wezens of het zien van magische Tvenaars. Soms waren die gedachten zo sterk dat hij de hele nacht wakker lag. Er was afgelopen week een nacht waarin Joppe ook niet kon slapen omdat hij aan kabouters lag te denken. Hoe ze eruit zouden zien, of ze allemaal een baard hadden, of een rode puntmuts droegen en welke taal ze spraken. Op een gegeven moment had hij het idee dat er een klein wezentje achter het raam te zien was, niet veel groter dan zijn eigen wijsvinger. Joppe was rechtop komen zitten en wreef eens goed in zijn ogen. Bij de tweede keer goed kijken had hij helaas niets meer gezien, behalve dat het mistig was buiten. Toch was het in zijn hoofd blijven zitten dat hij iets gezien had. Zijn hart was vlotter gaan kloppen en er was een gevoel van avontuur. Het zorgde ervoor dat hij de rest van de nacht was wakker gebleven. Maar nu was hij in het bos en zocht hij een grijze eekhoorn met een helm op en ook dit keer voelde hij het avontuur in zijn lijf bonken. Hij keek overal: in de bomen,